

קבלה, דרך נכונה ודרך שגויה – הכבוד/דיגיטי שבענוה

שלום בשם אדון-עולם ואל עליון. אני מביא ברכות לכולכם ידידיי. ברוכה היא השעה.

מאושר הוא האדם הנוהה אחר אלוהים באמת! אך מה מעטים האנשים האלה בעולמכם! חלק מכם הגיעו למקום של התמסרות/כניעה [surrender] בדרך הארוכה מעלה. אחרים חושבים שעשו כן רק משום שעשו כמה פשרות בחצי-לב. מהי החלטה בלב שלם למען אלוהים? היא תמיד כרוכה בויתור על דבר כלשהו. אולי לוותר על דעה, על תשוקה, על דרך חיים אולי. אמנם במציאות אינכם מוותרים על דבר, אולם פעולת ה"ויתור" – כמו שהכניעה/התמסרות נראית לכם – חייבת להתבצע. רק אחרי שהוכחתם את נכונותכם ועשייתם צעד זה תגלו שאתם מקבלים למעשה הרבה מעבר למה שנדרשתם לוותר עליו: אתם מגלים שלא ויתרתם על כלום! פרדוקס זה לוט בעננת אי-ידיעה, שנעלמת אוטומטית אחרי שאדם הוכיח את נכונותו להקריב משהו חשוב למען האל.

רבים מפרשים לא נכון את החוק להסדרת ההחלטה להתמסר לאלוהים, וסבורים שעליהם לוותר על העולם הזה ולפרוש למנזר. פְּרוֹשִׁים אלה לעתים קרובות לא מוותרים על כלום, בעוד אחרים נשארים בעולם ובאמת מוסרים בהכנעה את כל חייהם [לאל]. בשבועתם שלמת הלב לאלוהים, הם מבטאים במעשה, במילה ובכוונה את רצון האל ואת הגשמתו. האנשים האחרים סביבם אולי לא ידעו לעולם. אלוהים לעומת זאת מחזיר לעתים קרובות את מה שהאדם ויתר עליו בהתחלה; אם הוכחתם שאינכם קשורים [רגשית] למשהו יותר משאתם קשורים אל האל, הוא ידאג שתקבלו זאת מחדש בדרך חדשה וטובה יותר! הדבר שעליו אתם נדרשים לוותר הוא לא בהכרח רע, שגוי או זדוני; די בכך שאתם נאחזים בו בכוח כה רב עד שאינכם מסוגלים לוותר עליו לטובת אלוהים. זוהי הנקודה ידידיי.

איך תוכלו להיות בנתיב זה ידידיי אם אינכם מוכנים לאפשר לאלוהים לקחת פיקוד מוחלט? איך תוכלו להיות ילדיו של אלוהים אם שיקולי העולם הזה חשובים לכם מעל הכל, בעוד שיקולים לגבי ההיטהרות שלכם, התפתחותכם ויחסיכם עם האל מקבלים חשיבות משנית? אינכם יכולים להתפשר עם אלוהים, אף שזהו מה שאתם רוצים לעתים קרובות לעשות. אתם חושבים שלהתפלל ולהרהר מעט בטעויות שלכם זה מספיק; ואתם ממשיכים בחייכם כאילו אלוהים וקריאתו לא היו ולא נבראו. אינכם יכולים לעמוד עם רגל אחת בנתיב ורגל אחת בדרך החיים הישנה שלכם. הדרך הישנה לא הביאה לכם אלא צרות בלבד.

המבחן הבסיסי של כל ישות, הן בגוף והן מחוצה לו, מגיע בשלב ההתפתחות שבו היא מתבקשת על ידי עולמו של האל להוציא סוף-סוף את אמונתה מהכוח אל הפועל. אך בהתחלה, ובמשך זמן רב, אין אמונה, אין ראיית האמת. נקודת המפנה מתרחשת כאשר הישות מתחילה לראות את האור, לחוש את קיומו של האל, ומתחילה להאמין באלוהים. ואז עליה להוכיח את אמונתה! האירועים יתרחשו כך, שהאל ידבר אל השוחר בצורה ברורה מאוד: "האם אתה מתכוון לכך? האם אתה רציני באמונתך? האם אני חשוב בעיניך יותר מכל דבר אחר?" להתפלל מדי פעם, לא מספיק. אלוהים רוצה את כל-כולך כדי שיוכל לתת לך את כל-כולו. רק על ידי שאתם מוסרים את עצמכם בידי אלוהים תחיו בשלום עם עצמכם. חוסר שלום הוא תמיד סימן שמנעתם מאביכם שבשמים חלק מנשמתכם. חלק בכם רוצה את אלוהים, רוצה לחוות את עצמכם כילדו של האל, רוצה להתפתח ולהיטהר. אך בחלק אחר שלכם אתם חושבים שאתם יודעים טוב יותר ממנו. אתם רוצים להתקרב לאלוהים בתנאים שלכם, לא של האל. אתם חושבים שיהיה זה חיסרון, באופן כלשהו, למסור את עצמכם לאלוהים בהכנעה שלמה. כך אתם משליכים [project] את המגבלות שלכם עצמכם על הגבוה מכל.

אל תבינו לא נכון את המילים האלה ותטעו לחשוב שנדרשת מכם פסיביות מוחלטת. הפעולה של הקרבה למען האל והתגברות על רצונכם-העצמי היא הסוג הנכון של עשייה. הסוג הלא נכון משמש אתכם בכל פעם שאתם נאבקים בעצמי הגבוה שלכם.

במהלך הנפילה [the Fall], כל היבט אלוהי בבריאה עוות לכלל היפוכו המוחלט, וקל מאוד לראות זאת; אהבה הפכה לשנאה ולמשטמה, צדק הפך לאי-צדק, יופי לכיעור, הרמוניה לדיסהרמוניה וכולי. לכל ילדי האל ולכל יצור נברא שכבר אינם שרויים בחושך עמוק, הקצוות הקיצוניים האלה כבר לא מציגים סכנה. עם זאת, קיימת קיצוניות אחת שגויה שהיא סמויה ומעוותת, עטופה שכבות רבות של תחפושות ומוצגת כדבר הטוב והאמיתי. אתם ורבים כמוכם אינכם מסוגלים להבדיל בין הטוב המזויף לבין הטוב האמיתי באישיות האנושית, דהיינו בין העצמי הגבוה, לעצמי הנמוך ולעצמי המסכה. הדו-קיום הזה בין אמת לכזב מלווה כל כוח אלוהי, כל היבט אלוהי וכל זרימה אלוהית פנימה על האדמה הזאת.

אחד הזרמים האלוהיים שנתקל באי-ההבנה הגדול ביותר הוא אהבה. דברים רבים מאוד מתחזים לאהבה, דברים אחרים, ללא כל קשר לאהבה. הכמיהה של האגו לפרוץ את מחסום הבדידות מתחזה לאהבה. כך גם הרכושנות שלו. אתיחס לנושא ביתר פירוט כשאדבר על אהבה ארוטית, על משמעותה, על האידיאל המושלם שלה ועל סטיותיה. אולם זהו לא הנושא שלי הערב.

הערב נדון בשאלה איך לעמוד בחוק האלוהי ובדרישתו לקבל את מצוקות החיים בלי להפוך לפסימיים ושלייליים. מידה רבה של בלבול קיימת סביב הנושא הזה, בעולם שלכם בכלל ובקרבתכם בפרט, ידידיי. קבלת החיים היא הדרך האלוהית; לקבל

את כל מה שהחיים מגישים, מטוב ועד רע – ולשמור על עמדה חיובית. העיוות נעוץ במאבק של הרצון-העצמי ובהתנגדותו לקבל את הדברים הקשים. הסירוב לקבל את תנאי החיים יכול להיות על פני השטח או להיות מוסתר, כפי שקורה עם כל דבר כמעט. גם להיות פסימיים ושלייליים נוגד את החוק האלוהי במידה שווה. טבעכם הנמוך, בסיועם של כוחות האופל, אוהב להאמין שלהיות פסימי ושליילי פירושו לקבל את קשיי החיים. מצד שני, להכחיש את אפשרות קיומם של קשיים זהו עיוות של עמדה בריאה וחיובית.

לא קל למצוא את הדרך הנכונה. בחינה-עצמית ומדיטציה יפתחו אתכם לתשובות הנחוצות; כל אחד מכם ילמד היכן ואיך אתם סוטים מהמסלול הנכון. אך הרשו לי להראות לכם בעיקרון איך ניתן לתרגל קבלה בתוך הנשמה שלכם עצמכם. לקבל את מצוקות החיים אינו אומר לאמץ השקפה קודרת על הכל. הכיוון הנכון הוא: "אני מצפה מהחיים להביא לי גם אומללות וגם אושר. לא אירתע מענני החיים. לא אירע מן החושך. רק דרך צליחת המצוקות באומץ אהיה מסוגל לשאת אושר ולתת אושר". תוכלו להגיע ליציבות רוחנית רק אם אינכם נרתעים מן האומללות שנובעת מאהבה-עצמית מעוותת, מרחמים-עצמיים ומפחדנות. אם אתם לומדים מהתקופות הקשות ושואלים את אלוהים בשעתכם הקודרת מהו הדבר שהוא רוצה שתלמדו, ומהו הדבר שתוככם שגרם לצרה ליפול עליכם, אז אתם בעמדה הנכונה. אם אינכם מניחים לעצמכם לחשוב שהשמש לא תזרח שוב לעולם אתם תקבלו את החושך בצורה בונה, ותגלו בתוככם פנימה את הסיבות לשעותיכם הקודרות.

בנוסף לכל הקשיים, יש לקחים כלליים מסוימים שכולם כאחד צריכים ללמוד בכל שעת מבחן או קושי בנוגע לגאווה, לרצון-עצמי ולפחד. האין השוחר שבעט ונאבק נגד אומללות פועל מתוך גאווה? האם האישיות לא מגיבה לעתים קרובות בפרץ רגשות: "למה אני צריך להיות אומלל? אני לא רוצה להיות אומלל!" רק הוויה מושלמת רשאית לדרוש בדין את מה שאתם דורשים לעתים תכופות כל כך באופן פחות או יותר לא-מודע. האם לא הרצון-העצמי, אם כן, הוא מה שגורם לכם להיאבק באומללות? כל אחד יכול ללמוד זאת בשעותיו הקשות. הפחד יכול לעזוב אתכם רק אם אתם לומדים לחבק את האומללות כתרופה הכרחית, בלי לחשוב שתמיד תישארו חולים או שתזדקקו לתרופה הזו לנצח. לזה ייקרא קבלת החיים.

חוסר נכונותכם לקבל את החיים, או המאבק שלכם לקבלם, עשויים להתבטא בדרכים רבות. היות שספגתם תורות מסוימות באמצעות האינטלקט, אולי לא תודו בגלוי בסירובכם להיות אומללים. באמצעות מרי, רחמים-עצמיים, רצון להימלט מהחיים או לברוח מצרותיכם בצורה זו או אחרת, אתם מוכיחים שמבחינה רגשית לא קיבלתם את כל מה שעולה בחיים. כל הרגשה לא הרמונית בקשר למצוקות חייכם האישיים תוכיח לכם שמבפנים, לא קיבלתם את כללי החיים, שאתם הודפים אחריות אישית לקשיים שלכם ואינכם מוכנים לקחת את התרופה. נסו לתרגם את הרגשות שלכם וללמוד מה הם אומרים, כדי לתת להם צורה שתהיה ברורה יותר למינד שלכם ותעזור לכם להעמיק את מודעותכם העצמית בצורה משמעותית.

שאלו את עצמכם: "מה אומרת לי ההרגשה שאני מרגיש? האם אני נאבק נגד מציאויות החיים? האם המאבק פירושו שאני דוחה דרך גאווה ורצון-עצמי את השיעור שיש לחיים ללמד אותי? האם אני פוחד מהשיעור, מהסימן שאומר שאני אוהב את עצמי יותר מדי? האם אני פוחד מכל הכאבים והחסרונות הקטנים? חקירה נוקבת לא אומרת שאתם פסימיים ידידי, וגם לא שלייליים. הפסימיות והשלייליות היו אומרות: "כל מה שאני יכול לצפות לו זו אומללות; השמש לא תזרח עלי יותר לעולם". הרגשות שלכם עשויים להעיד על הייאוש הזה אף שהאינטלקט לא רוצה לקבלו. בחנו את הרגשות האלה. לעתים קרובות אנשים חושבים שאם הם שלייליים ופסימיים זו הוכחה שהם מקבלים את שיעורי החיים. לאמיתו של דבר, עמדות שלייליות אינן אלא דרך נוספת לבעוט ולהיאבק – ולהדוף את שיעורי החיים.

עיוות נוסף של תכונה אלוהית עוסק בכבוד שנקרא באנגלית דיגניטי [dignity]. דיגניטי הוא היבט אלוהי. עיוותו הוא גאווה. תכופות מאוד ניתן לראות בני אדם נפוחים מגאווה, טועים לחשוב שגאווה היא כבוד מסוג דיגניטי, כבוד שאין לו חיים זולת ענווה גמורה. האינדיבידואל שזרמי האגו שלו חזקים עד כדי כך שידו של הרצון-העצמי על העליונה, הוא בהכרח אדם גאה שאינו יכול בעת ובעונה אחת להיות גם איש כבוד. רצון-עצמי, גאווה, יהירות ואנוכיות שנוכחים בנשמה, מביאים בעקבותיהם את הפחד באורח בלתי נמנע. פחד וכבוד אינם יכולים לדור בכפיפה אחת. נשמה שיודעת להיות ענווה במקום ההולם יודעת כבוד אמיתי מהו. האם יש דבר מכובד יותר מאשר לומר בענווה ליצור אחר, "טעיתי; סלח לי". למרות מה שאתם חושבים ומרגישים לעתים תכופות, הודאה בטעות לעולם לא תפגע בכבודכם. כמה פעמים אתם ממשיכים להיאחז בעקשנות בהשקפה מסוימת רק כדי לא לוותר! מדוע לא? אינכם מבינים את המושג כבוד-דיגניטי, והכבוד הזה שלכם הוא לא פחות מאשר גאווה – ההפך הגמור מדיגניטי. אנשים שלא התעוררו רוחנית מבלבלים בקלות בין השניים.

היזהרו ידידי מזרמים אלוהיים שעוותו וסולפו, אך מתיימרים להיות הדבר האמיתי, הנכון והטוב. בעולם שלכם, הנטייה לדבוק בעיוותים כאלה היא חזקה מאוד עכשיו. בימים עברו, כוחות האופל לא נזקקו לאמצעים כאלה; כשהאנושות היתה בשלב התפתחות פרימיטיבי, די היה בשקר בוטה כדי למשוך אדם להתרחק מהאלוהי. כיום, האנושות התפתחה כך שדברים רעים בעליל לא יפתו רבים; רק באמצעות בלבול והתחזות לטוב יכולים כוחות האופל להשיג את התוצאה הנכספת שלהם. הטקטיקה החדשה הזו אכן מקשה עליכם להבדיל, אך ברור לחלוטין שאתם חזקים די הצורך להשתלט על הדקויות הכרוכות בכך ולגלות את הכוזב שמתחזה לאמיתי.

בטרם נפנה לשאלות, ברצוני לומר שני דברים. הראשון הוא שמונחת ברכה גדולה על קבוצה זו, כמו גם על הקבוצה שלי בשוויצריה. עולם הרוח תכנן דברים גדולים. כמה מידידי כבר מתחילים לחוש שכאלה הם פני הדברים. אנו מאושרים שיש לנו

שני מדיומים בשלבי הכשרה, אחד כאן ואחד בחוץ לארץ. יוזמה זו תשרת מטרות רבות, לא רק בגמר ההכשרה, אלא גם תוך כדי. הדבר יאפשר היטהרות סימולטנית של המדיומים, של הרוחות שמגיעות, וגם של בני האדם הנוכחים. ההכרזה על התפתחות זו הערב באה כדי לאפשר לכל החברים שעוקבים אחר הלימוד בקבוצה זו לדעת שאצורה בכך משמעות גדולה. מסיבות מעשיות, אני מציע להקליט את פגישות ההכשרה של שני המדיומים שלנו, לרבות הדיונים שאחריהם, בייחוד אלה שמתייחסים להיטהרות המשתתפים, ולהעביר את ההקלטות בין שתי הקבוצות. כך יוכלו הקבוצות ללמוד זו מזו. נחוץ שיתוף רציף וקבוע ביניכם; יש לכך חשיבות רבה לשתי הקבוצות. מה שהחל בקבוצה הקטנה שלי כאן יועיל מאוד גם לקבוצה שלי מעבר לים.

הערב ברצוני גם לבקש טובה מחלק מכם. הקבוצה הזו היא מבורכת, ומבורך כל אחד מהאנשים שנוטלים בה חלק. יהיה זה אושר גדול לעולמו של האל אם כל היריבויות ואי ההבנות המאוד אנושיות, שלא ניתן להימנע מהן בקבוצה בגודל זה, יוסדרו ויטופלו בגישה רוחנית. כמובן שיש לכם רצון חופשי ואתם יכולים לומר לא, אך אם אתם מוכנים, לכו אל האדם שאינכם אוהבים. חשבו היטב מדוע אינכם אוהבים אדם מסוים זה. השתדלו מאוד להיות אובייקטיביים ואין ספק כי תגלו שאיכשהו, ההשקפה שלכם היא סובייקטיבית; אולי גאוותכם נפגעה, או שפגעתם בשוגג בגאוותו של האדם האחר, ותגובות רגשיות באו בעקבות זאת. אדם תמיד יכול למצוא אז נימוקים לחוסר החיבה שלו. אם לא היתה תקרית מסוימת, פשוט נסו למצוא את הטוב באדם האחר וחפשו בשקט את הסיבה האובייקטיבית לתגובה שלכם. לא פעם, מעט רצון טוב יכול לבסס קשר אוהב בין שני אנשים מסוכסכים. נסו למצוא את המכנה המשותף, שכן יש מכנה משותף לכולכם. בנו על כך ולא על מחשבות ורגשות המושפעים, קרוב לוודאי, מגאוותכם הפגועה. הראו את הצדדים הטובים שלכם במלוא הכנות; הראו את הנדיבות בלבכם שלפעמים מסתתרת כנראה.

במקרים בהם היו תקריות של ממש, בחנו את הפרטים בשיקול דעת ובטקט. מתי צריך לדון בתקרית, או האם בכלל צריך לדון בה, לפי עד כמה אתם נקיים מטינה ומעיוורון. בחלק מהמקרים יהיה זה מועיל אם תביאו תקריות אלה למעגל הפנימי. יבוא היום בו תהיו מסוגלים לדבר בחופשיות אל "היריב" שלכם, להסביר בצורה רגועה את מה שהיה, להרגשתכם, אי הבנה, איך שניכם נפגעתם, מדוע יש חוסר חיבה. תמיד שני הצדדים פגועים. אם אתם מסוגלים להיות כנים ובד בבד לשמור על מידה של ריחוק מעצמכם, האזינו בשקט ונסו להבין את נקודת המבט של האדם האחר בלי להניח לכבודכם, כביכול, לעמוד בדרככם. אתם תראו שאין סיבה לחוסר הרמוניה.

כל אי-ההבנות וכל הפגיעות אינן אלא פרי הדמיון ידידי. הן תוצר לוואי של המימד [sphere] הארצי הזה שבו אתם חיים, חלקית לפחות, בחשכה. פעמים רבות מאוד אתם חושבים שיש לכם סיבה להיפגע, אבל זה לא נכון! טלו את האומץ שלכם בשתי הידיים ועשו את הצעד הראשון לקראת אותו אדם עצמו שאתם אולי מבינים לא נכון. כך תיטהרו אפילו טוב יותר. אתם מתמקדים חזק רק במה שאתם לא אוהבים או מה שאתם מרגישים שמכוון נגדכם איכשהו, ולכן אינכם יכולים לראות בבהירות. באינטלקט אתם אולי יודעים שלאדם האחר יש איכויות נפלאות, אך מבחינה רגשית אינכם סבורים כך באמת, או לפחות אינכם רוצים לגלות.

על ידי תירגול מה שהצעתי כאן תוכלו להיטיב עם עצמכם ועם כל אחד אחר מהנוגעים בדבר. הסיבה שאני מבקש מכם, עם זאת היא שאנרגיית ההתפיסות היא חשובה לקבוצה בכללותה. מועיל מאוד, ידידי, להעניק את לבכם לאדם שאתם חושבים שפגע בכם.

תחושות רעות ומחשבות רעות מוסיפות לכוחות ההרס ביקום. אילו יכולתם לתפוס, במעומעם אפילו, איך כל אחד מהרגשות והתחושות האלה מתנקזים לתוך מאגר גדול ומכוער ואחרים בסופו של דבר לכל הפגיעות בעולם הזה, לפשע ולאי הצדק ולמלחמות הזדוניות! מודעות זו לא אמורה לדחוף אתכם להונות את עצמכם לחשוב מחשבות שאינן נכונות. עיוות הוא לעולם לא הדרך הנכונה. הדרך חייבת תמיד להיות, ראשית, לאזור את האומץ לומר: "אלה הרגשות שלי; אני יודע שהם אולי שגויים, אבל כאלה הם". אם אתם יכולים להתבונן ברגשות בלי מעורבות יתר ולהכיר בהם, עשיתם בכך צעד ראשון בהיטהרות עצמית נכונה; המחשבות והרגשות הרעים שאינכם יכולים להימנע מלהרגיש כרגע יהיו הרבה פחות נוקבים, פחות מסוגלים לגרום נזק לכם וליקום. העובדה היא שהזיהוי האמיץ שלכם ורצונכם-הטוב משנים ומפחיתים את השפעתם. השפעתם עליכם חזקה ביותר כאשר אינכם מודעים לקיומם, או כשאתם מנסים להצדיקם. היו מבורכים יקיריי.

נערך על ידי ג'ודית וג'ון סאלי